

ČARO HEDVÁBNÁ NEVĚSTA

LYDIA GREGOVIC

Přeložila Michaela Doubravová

Čarohedvábná nevěsta

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Lydia Gregovic
Čarohedvábná nevěsta – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ČARO HELVÁBNÁ NEVĚSTA

LYDIA GREGOVIC

Přeložila Michaela Doubravová

COO
BOO

Všem, kteří si připadají krutí,
protože chtějí víc.

A mým sourozencům.
Tak jako Eliot Lear
i já bych pro vás lhala,
podváděla a kradla.

Poznal jsem hlad dravce i nikdy nekončící strach kořisti;
plahočil jsem se světem jako medvěd a cítil, jak se mi
pod nohama prohýbá zem; spal jsem uvnitř myší mysli
a zakusil plytkou nekonečnost jejích myšlenek. Avšak
jediné stvoření, jež nikdy nepochopím, dlí v samém srd-
ci našeho národa: naše ženy a zejména naše hedvábnice.

Arnaud Moreau z tkalcovského rodu Moreauových

Nepřeji mu nic jiného než velkou lásku, neboť žádná jiná
zbraň nedokáže způsobit tak spravedlivé utrpení.

neznámý balmoorský generál o svém protivníkovi

PRVNÍ KAPITOLA

Zprvu mě upoutal řetízek jeho kapesních hodinek. V Balmooru byla spousta pohledných mužů a nejvíc se jich soustředilo kolem našeho hlavního města, které se rozkládalo na mořem bičovaném ostrově Eylau. Já jsem si však vydělávala na živobytí okrádáním bohatých.

Řetízek byl nenápadný: tenký, s články z jemného růžového zlata, které mizely v kapse vesty, v níž se na jeho konci skrývaly hodinky. Nebyl to jediný takový doplněk v odpoledním davu, který zaplnil zlatenou vstupní halu kosmopolitního přímořského hotelu Diplomat, v němž jsem právě seděla – a dokonce nebyl jediný ani u baru. Upíjela jsem kávu z porcelánového hrnku, zvenku bušily provazy deště a já zahlédla další dva řetízky s obdobnou funkcí. Jeden, stříbrný a tlustý jako můj ukazováček, se třpytil na těle muže s motýlkem, který lačně zíral na ženu sedící na barové stoličce opodál. Ten druhý proklouzl mezi prsty mladého džentlmena, s nímž žena hovořila. Oba doplňky byly evidentně drahé.

Přesto jsem na nich ulpěla pohledem jen na okamžik, než jsem přelétla očima zpátky k jejich méně nápadnému bratříčkovi – prvnímu řetízku, kterého jsem si všimla. Jeho majitel se rovněž hrbil nad barem a krempu buřinky měl i uvnitř

staženou do očí, takže většina jeho rysů se topila ve stínu. Na sobě měl vypasovaný žaket a kalhoty, obojí v hladkém ebe-novém odstínu, a jeho nedbalé držení těla – seděl shrbený, jako by byly jeho svaly tekuté – mi napovídalo, že je nejspíš také mladý. Téměř každá dáma, která kolem něj cestou přes halu prošla, se nevysvětlitelně zastavila a půl vteřiny poblíž něj postávala, jako by se jí lem šatů zachytil o neviditelný hřebík. Na základě toho jsem usoudila, že je navíc hezký.

Nic z toho – jeho domnělá atraktivita ani skutečnost, že byl oděn dle aktuální módy – nebylo nutně neobvyklé. Hotel Diplomat byl místem, kde se shromažďovali nóbl a majetní lidé, ve městě, kde bylo nóbl a majetných přehršel – i v tuhle relativně brzkou hodinu chtěli návštěvníci vstupní haly především vidět a být viděni. Ne, na tomhle konkrétním hostu mě zaujalo něco jiného. Když si ostatní muži poposedli, řetízky jejich kapesních hodinek se tlumeně zaleskly v mdlém bouřkovém světle, které se rozlévalo ohromným prostorem jako jantarové zbarvené pivo. Když se však pohnul majitel kousku z růžového zlata, jeho řetízek... doslova *hořel*.

Byl utkaný – pro to, jakým způsobem kovové články byly na světle do očí svou hvězdnou září, jako by se pod jejich naleštěným povrchem ukrývalo doběla rozžhavené jádro, nebylo jiné vysvětlení. Ačkoli jsem zdroj záře neviděla, byla jsem si téměř jistá, že kdybych otevřela buclaté tělo hodinek, našla bych v něm jako fosilii uložené jediné světélkující vlákno čarohedvábí.

To označení bylo popravdě trochu zavádějící. Oproti tomu, co jsem si myslela, když jsem se o nich poprvé dozvěděla, nebyly utkané předměty pojmenovány podle svého materiálu – mohly být vyrobeny z kovu, látky nebo čehokoli mezi tím –, ale podle čarohedvábí, které jim dodávalo moc. To bylo upředené z vlasů jedné z ctěných balmoorských hedvábnic a obsahovalo zlomek magie, jež proudila

v tělech dívek, jako jsem já. Kdybych si nedávala pozor a ne-
umyla si ráno své vlastní lokny obvyklou nechutnou směsí
vařené kůry ořešáku, fíkových listů a vína, zářily by podob-
ným způsobem – i když o dost méně jasně –, jako maják
signalizující požehnání božských sester Závistek.

Vložené vlákno čarohedvábí nejspíš očarovalo řetízek tak,
že ručičky miniaturních hodinek, které k němu byly připnu-
té, nikdy netikaly příliš hlasitě, nezpозdily se ani nezastavily.
Abych byla upřímná, samotný doplněk mě až tak nezajímal.

Zajímal mě muž, který ho měl u sebe.

Jak každý občan Balmooru věděl, utkaný předmět se dal
sehnat jen několika málo způsoby. Pokud na to měl člověk
prostředky, mohl si takovou věc zakoupit, nebo dokonce ob-
jednat – ale ačkoli bylo čarohedvábí jako zásobárna magie
nesmírně mocné a jediné vlákno stačilo na doživotní oča-
rování, jeho výroba byla pracný a na zdroje náročný proces.
Jen hrstka měla schopnost ho vyrobit, a ještě méně lidí si ho
mohlo dovolit.

S větší pravděpodobností byl majitel takového předmětu
sám Tkadlec – potomek jedné z linií čarodějů, jejichž kořeny
sahaly ještě před založení našeho národa a jejichž rodinní
řemeslníci dnem i nocí spřádali vypadané vlasy hedvábnic
a vyráběli z nich drobnosti na zakázku, jako například očaro-
vané řetízky k hodinkám. Pokud to byl tenhle případ, věcič-
ka, kterou jsem si vyhlédla, nebyla jediným pokladem ve
sbírce mého cíle. Někde u sebe musel mít pečeť, magickou
relikvii, nejčastěji v podobě prstenu, vytvořenou z prvního
vlasu darovaného hedvábnicí, s níž uzavřel sňatek. Pozorně
jsem však mladého majitele řetízku sledovala už od chvíle,
kdy se posadil, a záblesk obvyklého okázalého prstenu na
jeho prstě jsem zatím neviděla. Ani neměl na obleku typický
odznak s kolovratem, který všichni Tkalcí hrdě nosili, aby se
odlišili.

Zbývala tedy jediná možnost: Pokud tenhle mladík neměl za ženu hedvábnici – a nebyl Tkadlec –, muselo to znamenat, že je jiné, avšak stejně nepolapitelné a vzácné stvoření.

Neuvěřitelně svobodný a neuvěřitelně bohatý muž.

Perfektní kořist.

Pohlédla jsem na hodiny visící nad barem. Bylo právě tři čtvrtě na čtyři, což znamenalo, že mám přesně patnáct minut, než budu muset vystoupat patry hotelu Diplomat do pokoje číslo dvacet tři, kde na mě čekal komorník paní Catherine Pierceové – přísně vyhlížející muž jménem Guillaume. To není mnoho času, ale když si pospíším, stihnu udělat, co potřebuju.

Odsunula jsem šálek od kávy stranou, navlékla si na zápěstí ucho své malé vyšívané kabelky a zvedla se ze židle. Skoro jsem došla ke stoličce vedle té, na níž seděl majitel onoho řetízku, když vstal, prudce se otočil a vrazil přímo do mě.

„U všech bohyň – moc se omlouvám, slečno.“

V pase jsem ucítila pár rukou, které mě zachytily, když jsem zavrávala, a pak se zase rychle odtáhly. Zvedla jsem oči od podlahy, kam zalétly v neblahém očekávání pádu, a narazila pohledem do pevně vypadajícího hrudníku v naškrobené košili. Pak jsem pokračovala výš, minula stojáček se zahnutými špičkami a utažený hedvábný askot v safírově modré barvě, až jsem konečně došla k jeho obličeji.

Při naší srážce sklouzla buřinka mého cíle dozadu, a zcela tak odhalila muže pod ní. Nebo spíš chlapce – zblízka vypadal mladší, než jsem původně tipovala, někde na rozhraní puberty a dospělosti, kolem mých vlastních osmnácti. Co mu podle všeho chybělo na věku, však vynahradil svou výškou. Sama jsem nebyla nijak malá, ale jeho postava mě nutila zvednout bradu, abych na něj viděla, což se mi okamžitě znelíbilo, protože jsem si připadala zranitelná, asi jako srna bezduše mrkající na svého lovce. Jeho pleť měla světle béžový odstín, který by módní plátky nazvaly *plavým*, lesk a jasně

růžový podtón, jenž svědčil o zdraví a houževnatosti, dlouhých procházkách po větrných vřesovištích a neúnavnosti. Zpod buřinky mu vyčnívaly světle hnědé vlasy, vlnité až kudrnaté, lehce přimáčknuté tíhou klobouku. Starostlivě na mě hleděl zvědavýma oříškově zelenýma očima se zlatým žiháním, které svou barvou připomínaly mírně zetlelé listí.

Byl nesporně, nepochybně, *očividně* krásný, a když jsem si ho prohlédla, s překvapením jsem ucítila, jak mi do tváře stoupá ruměnec – jako by mě zaplavila vlna tepla. Rychle jsem přehodnotila svůj první dojem. Necítila jsem se nejistá ohledně vlastního vzhledu, ale to samo sobě nestačilo – předchozí setkání mě naučila, že v takových případech je vždy lepší mít jasnou fyzickou převahu. Návnada je koneckonců lákavější, pokud o ni váš cíl musí usilovat. Žádný muž nestojí o to, co má na dosah.

Chlapec svařil obočí a já jsem si se zděšením uvědomila, že čeká na mou odpověď. Co to říkal? Spěšně jsem zapátrala v paměti: *Omlouvám se*. Omluvil se za to, že do mě vrazil. *U tří Sester*. Kéž bych od něj dokázala odvrátit zrak – jeho půvab byl dráždivý a dezorientující jako oslnění letním sluncem.

Když jsem se sebrala, zvlnila jsem rty do lehkého úsměvu a udělala krok vzad, abych získala větší odstup. „Nic se nestalo, pane. Byla to moje chyba,“ namítla jsem a vrhla pohled za něj k baru, odkud nás se zamračeným výrazem pozoroval znepokojený barman. Filigránové hodiny nad ním teď ukazovaly za osm minut čtyři. Musela jsem jít, a to hned. Guillaume nestrpěl nedochvilnost – nemluvě o tom, že můj plán, který mi u kavárenského stolku připadal tak spolehlivý, se teď zdál chatrný jako starý dřevěný most. Nadechla jsem se a obrátila pozornost zpátky k chlapci, zatímco jsem uvažovala o dalším postupu...

A ztuhla jsem, když jsem uviděla, jak si bezděčně pohrává se svým askotem. Odhrnul kousek látky a odkryl zmíněný

symbol přišíť na bílém límečku pod ním – nyní odhalený jako pavouk pod kamenem.

Zlatý kolovrat.

Otrásl mnou strach. V celém Balmooru byla jen jediná třída mužů, která se pyšnila tímto znakem. Jen jediná skupina, jejíž úsilí plnilo ony pozlacené cívky.

Měla jsem pocit, jako bych se odklonila od své osy. Chlapec přede mnou byl Tkadlec – *čaroděj* přesně té kategorie, které jsem se posledních dvanáct měsíců snažila vyhýbat. Kdyby se někdo jeho druhu dozvěděl o mém plánu, dokázala jsem si představit, jaký trest by mě čekal.

Kláster. Zachvěla jsem se při pomyslení na pevnost připomínající instituce, kam bývaly vykázány všechny hedvábnice, kterým se nepodařilo najít si do svých jednadvacátých narozenin manžela. Z východní strany ostrova je bylo možné vidět: hranaté kamenné objekty vestavěné do balmoorských útesů, čnící na pobřeží jako řada ponurých tváří. Co se odehrávalo za jejich temnými okny, bylo převážně tajemstvím, což tvořilo živnou půdu pro nejrůznější zvěsti. Ve všeobecné rovině se však příběhy shodovaly: kolovraty stojící v řadách jako vojáci v pochmurném šeru, obsazené dívkami jen o pár let staršími než já, s rukama zkrvavenýma a rozpíchanýma od toho, jak celé hodiny navíjejí svazky vlastních vypadaných vlasů na cívku. Vzhledem k tomu, že výroba jediného vlákna čarohedvábí vyžadovala celé přádeno vlasů hedvábnice, bylo předení časově náročná práce – ne že by ženy, které ji vykonávaly, měly v téhle věci na výběr. Pro dívky s mým zvláštním darem byl osud úzká a přímá cesta – buď jsme se vdaly a podřídily se dohledu našeho manžela Tkalce, dokud se naše magie nevytratila, nebo se o nás místo toho postaraly kláštery.

Mělo to být jen dočasné opatření. Na rozdíl od magie Tkalců, jež zrála společně se svým nositelem a přetrvávala až

do dne jeho smrti, bylo požehnání hedvábnice krátkodobým vzplanutím, které se obvykle projevilo kolem puberty a vyhaslo zhruba po deseti letech, když bylo dívce kolem pětadvaceti a ženství spláchlo vychladlý popel jejího mládí. S jistou depresivní rezignací by se dalo předpokládat, že vyprchání jejich daru bude pro hedvábnice držené v kláštorech úlevou – jakmile se jejich požehnání zcela vyčerpalo a z jejich vlasů už se nedalo vyrábět čarohedvábí, mělo být jejich odloučení u konce.

Jenže vedle povahy jejich práce se příběhy o dívkách v kláštorech shodovaly ještě v jednom – ve skutečnosti, která se stále dokola ukazovala jako pravdivá. Jakmile hedvábnice jednou prošla těmi zastíněnými dveřmi, už z nich nikdy nevyšla.

Vzpamatovala jsem se a s nepolevujícím úsměvem jsem se chlapci, který stále vyčkával přede mnou, ještě jednou omlula. Možná že kdybych to dobře sehrála, mohla bych svůj plán uskutečnit a odejít od něj, aniž by si uvědomil, kdo jsem. Nicméně na ostrově Eylau jsem přebývala už víc než rok a pozornost Tkalců jsem zatím neupoutala. Riskovat to teď, kvůli takové drobné krádeži, troše peněz navíc...

Ne, v tomhle případě bylo nejlepší z toho vycouvat.

Zrovna jsem začala dělat pukrle, když jsem ucítila lehounký dotek na lokti.

„Počkejte... počkejte chvíli.“ Chlapec mi prsty stiskl paži, čímž mě jemně pobídl, abych se narovнала. *Zatraceně.*

„Všiml jsem si vás už dřív, jak jste pila kávu,“ pokračoval, když jsem neochotně zvedla hlavu zpátky k němu. „Posledních deset minut se snažím sebrat odvalu, abych se za vámi dopotácel a pozdravil vás, ale nečekal jsem, že mě tělo poslechne tak doslova.“

Uchechtl se a ukázal na svou štíhlou postavu v drahém obleku jakoby v sebekritickém gestu. Z jeho projevu jsem byla ještě otrávenější. Zнала jsem chlapce toho druhu až moc dobře.

Vždycky si hráli na džentlmeny, ale jen povrchně, jako kyti-
ce z květin obtočených kolem železné tyče. Samá sladká slo-
va a vybrané dárky – dokud jste jim nepřipomněly, že nejste
zvířátko, které si mohou posadit na klín, dokud jste se nepo-
kusily je neposlechnout. Pak místo cukru přišel bič.

Cítila jsem, že už je můj výraz nucený. „Jste příliš laskavý,
pane,“ řekla jsem téměř úsečným tónem, ale nemohla jsem si
pomocť. S každou další vteřinou jsem cítila, jak se minutová
ručička hodin nad barem přibližuje ke čtvrté, a její pohyb byl
jako prásknutí pravítkem o moje zápěstí.

Chlapec se opět zasmál, sundal si klobouk a prsty si pro-
hrábl své kudrny. „A ani trochu chytrý, jinak byste se tomu
zasmála,“ odpověděl a oči se mu zaleskly pobavením. Znovu
se podíval do těch mých a jeho pohled mi připadal jako po-
ryv studeného větru, který nabírá na síle.

Nadechla jsem se. Měla jsem pocit, že jsem v hloubi jeho
duhovek zachytila určitou jízlivost, jako by mě prohlédl,
jako by odhalil krutou pravdu mých myšlenek a pobavil se
jimi. Zarazilo mě to, jako bych viděla stín vržený špatným
směrem, v rozporu se sluncem – nečekaný posun ve vnímá-
ní reality.

Pak znovu promluvil a vše se vrátilo do pořádku. „Povězte
mi,“ pronesl a přistoupil blíž, „jak se jmenujete? Myslel jsem,
že všechny anděly v Diplomatu jsem si už zařadil, ale bydlím
tady celý týden a vás jsem tu ještě neviděl. Jste na ostrově
nová?“

Ze všech sil jsem se snažila nezašklebit. Veškeré zbytky lo-
giky, které mě ještě v zoufalství neopustily, mě popouzely,
abych ustoupila a bezpečně pokračovala na schůzku s Guil-
laumem. A přesto... Připadal mi jako loutka, které tahám za
nitky, tak přesně jeho poznámky zapadaly do mého původní-
ho plánu – komplotu, který mě sem vůbec přivedl. Ještě ho
trochu postrčím, a sám se chytí do pastí.

Rozbujela se ve mně drzost. Tenhle kluk už mě připravil o drahocenné minuty mého času. Bylo by ode mě tak nefér ukrást mu něco na oplátku?

Když jsem se rozhodla, uvolnila jsem se a sklonila bradu, jako by mi jeho otázka polichotila. „Přijela jsem teprve dnes ráno, pane, společně s matkou,“ odpověděla jsem pokorně. „Ale musím se omluvit, protože na mě zrovna čeká v našem pokoji – opravdu už bych měla jít. Třeba...“ Skousla jsem si ret. „Kdybyste nechal na recepci své údaje, mohla bych vám po služebné poslat dopis. Plánujeme s matkou zajít tento týden do opery a zatím nemám žádný doprovod.“

Účinek se dostavil okamžitě: Chlapec se naklonil dozadu a tvář se mu vítězoslavně rozzářila. „Samozřejmě,“ zahlaholil a souhlasně přikývl. „Zdržovat mladou dámu, když se má sejít s matkou, se nesluší, vidíte? Ptejte se po Victoru Greavesovi.“ Když se poklonil, uchopil mé levé zápěstí, pozvedl si ho k ústům a vtiskl na něj suchý polibek. „Rád jsem vás poznal.“

Odpověděla jsem bezvýrazným zamumláním. Když se sehnul, mou pozornost opět přitáhl řetízek jeho hodinek, který zachytil paprsek světla a zářil ještě jasněji než kdy předtím. *Greaves*. Příjmení toho chlapce jsem nepoznávala. Z které linie Tkalců asi pocházel? Z náhlého popudu jsem se podívala, jestli v kovu není vyryta pečeť – něco, co by naznačovalo jeho původ –, ale nic takového jsem nenašla.

Chlapec se znovu narovnal a hledal očima ty moje – teď, když jsem se mu poddala, už bez rozpaků, jako muž, který si přišel pro svou výhru. Zvedla jsem hlavu, aby si nevšiml, na co se dívám.

Stručně jsme se rozloučili a pak jsem vyrazila přes halu k hlavnímu schodišti, které se zvedalo vzhůru zprostřed místnosti. Smaragdově zelený běhoun změkčoval moje kroky jako mech. Zhruba v polovině schodů jsem se zastavila a ohlédla se zpátky, protože jsem na sobě cítila jeho pohled.

Ekosystém hotelové haly pode mnou dál bzučel. Dámy se smály a zakrývaly si zuby nařasenými vějíři, zatímco pánové v pěkných ebenových oblecích se kolem nich plížili jako uhlazení černí kocouři. Přesto v tom chaosu jedna postava vynikala. Ruce měl zastrčené v kapsách a buřinku opět pevně usazenou na kudrnaté hlavě, kterou měl zakloněnou, a vzhlížel ke mně.

Skoro to vypadalo, jako by se usmíval.

DRUHÁ KAPITOLA

Pokaždé, když jsem vzala zakázku, jsem si byla jistá, že bude moje poslední. To, co jsem dělala, bylo poněkud zvláštní povolání. Vlastně jsem se k němu dostala úplnou náhodou – i když někdo by mohl říct, že to bylo štěstí. Moje kariéra, jak by se tomu asi dalo říkat, začala před více než rokem, když se moji rodiče rozhodli přestěhovat z Vernu, pohraniční vesnice mého dětství, zpátky do otcovy rodné země Stravastu na severu. Matka mě nejprve tak napůl pobízela, abych šla s nimi, ale byť to bylo pro nás obě depresivní, bylo zřejmé, že to nemyslí úplně vážně, takže z mé strany stačilo jediné odmítavé slovo, aby s tou šarádou přestala. Snažila jsem se nebrat si její chování osobně – ale vlastně mě to ani neuráželo, protože jsem už dlouho věděla, že rodiče mě a mé čarodějnictví nevidí jako zlatou husu, ale spíš jako ošklivé káčátko, které je dobré jen k odstrašování sousedů.

V jiných městech, bohatých městech s vazbami na tkalcovské rody, byla dcera se schopnostmi hedvábnice důvodem k oslavě, podobně jako nalezení tajného rodinného kletotu nebo získání klíče k dříve zamčeným dveřím, které se díky němu konečně otevřely. Verne však byl malá komunita, složená převážně z přistěhovalců, jako byl můj otec, a chovatelů

ovcí, kteří donekonečna stříhali jejich vlnu. Když se v pubertě projevilo mé požehnání, polovina vsi měla za to, že jsem *mäzer*, stravastské podvržené dítě, a balmoorská polovina, která vyrostla na přibězích o hedvábnicích, se domu mých rodičů vyhýbala, jako by nad ním visel zlověstný temný mrak.

Přísně vzato, balmoorská vláda dívky, jako jsem já, chránila stejně jako jiné drahocenné zdroje: Poškozování neprovdané hedvábnice, definované jako nedovolené odstranění byť jen jediného vlasu z její nádherné hlavy, se trestalo dlouhým pobytem ve vězení. Dívky mého druhu však byly vzácnost, a zatímco naše magie nakonec vyprchala, touha lidí po očarováných předmětech nikoli. Každý, kdo byl ochoten jít do rizika, si mohl vydělat spoustu peněz, a tak pod pozlacenými základy národa v temnotách tiše vzkvétal černý trh, který se šířil jako bleďá, hroživá plíseň.

Rodiny, které si to mohly dovolit, držely své hedvábnice pod zámkem, dokud nebyly dost staré na námluvy, někdy dokonce i déle. Nápadníky z řad Tkalců k nim pak pouštěly ostražitě jako do trezoru a nechaly je na poklad uvnitř sotva pohlédnout, než je zase vyhnaly ven. Ovšem z nás, které jsme se nenarodily bohatým rodičům, se od okamžiku, kdy se náš dar projevil, stali ptáci bez klece. Byly jsme neskrývané a nespoutané, ale také zcela nechráněné.

Zranitelné.

Dívky, které měly dost odvahy vyjít na veřejnost, přijímaly jistá opatření, aby své vlasy ochránily. Zaplétaly si je do pevných copů nebo nosily pokrývky hlavy – cokoli, aby je skryly před supy z černého trhu. Každopádně moji vlastní rodiče mě nejprve drželi doma. Tenhle trik fungoval, alespoň zpočátku. Ke svému požehnání jsem přišla ve čtrnácti letech a následujících šest měsíců jsem strávila v zajetí, kde jsem byla v bezpečí, chráněná a krajně znuděná. Byla to otrava, jistě, žila jsem jako domácí kočka, ale tehdy jsem si

neuvědomovala, jak je taková monotónnost ve skutečnosti záviděníhodná.

Pak mě jednou večer přišel navštívit strýc.

Rodiče byli pryč, protože řešili nějaký problém s mým bratrem. Dodneška nevím, jestli se o jejich nepřítomnost můj strýc postaral, nebo jestli měl prostě štěstí, ale v každém případě jsem byla už od rozbřesku sama, a tak mě potěšilo, když jsem uslyšela, jak na mě volá zpoza dveří našeho domku. Ze všech tří otcových sourozenců jsem ho měla zdaleka nejraději. Byl z nich nejmladší a měl přemýšlivou, citlivou povahu. Navíc vzbuzoval soucit – jeho žena, teta Vera, umírala.

Když jsem toho večera otevřela dveře, viděla jsem jen jeho laskavé oči, které na mě hleděly přes práh, a jeho známý úsměv, otupený žalem. Tehdy jsem si neuvědomovala, jak může neštěstí člověka změnit a že působí jako hniloba na broskvi – zatímco povrch měkne, jádro tvrdne. Jednoduše jsem ustoupila a pustila ho dál.

Když strýc vešel do našeho domku, omluvil se mi. Pak vytáhl nůž.

Bezděčně jsem si sáhla po vlasech na zátylku, momentálně vyčesaných a schovaných v drdolu. I čtyři roky poté jsem si stále vybavovala přesné místo, kde čepel projela mými lokny, stále jsem na kůži cítila vystouplou jizvu po jejím ostří. Můj strýc byl milosrdný. Ta rána byla jediná, kterou mi způsobil, než odešel.

Jiné dívky, které jsem znala, zažily mnohem horší věci.

Spustila jsem ruku podél těla a obrátila pozornost ke schodišti před sebou a úkolu, který mě čekal. Čím víc jsem se vzdalovala od vstupní haly, tím byly schody hotelu Diplomat méně majestátní. Než jsem vystoupala do pátého patra, kde jsem schodiště opustila, stala se z něj úzká spirála, jako vrut vražený přímo do srdce budovy. Byla jsem vděčná za kontrast, který představovala široká, kobercem pokrytá chodba,

tím spíš, když jsem konečně spatřila svůj cíl – pokoj číslo dvacet tři.

Na prahu jsem se zastavila a vytáhla ze své kabelky malý, látkou omotaný balíček, který jsem připravila, než jsem dříve toho odpoledne odešla z bytu. Pak jsem zdvihla pěst k dřevěným dveřím a zaklepala.

K mé úlevě proběhla výměna rychle. Guillaumovo podráždění z mé nedochvilnosti vystřídalo potěšení, když v mé dlaní uviděl náhrdelník s medailonem ve tvaru srdce, do něž bylo jemně vyryto velké *E*. Získat ho z bytu bývalého milence dcery paní Pierceové nebylo jednoduché – ne že by ostatní zakázky, které jsem brala, byly nutně snadné. Pro většinu lidí by dle mého soudu byly nemožné.

Na tenhle předpoklad jsem ve skutečnosti spoléhala. Nemožnost – a moje schopnost se jí vzepřít – byla to jediné, co mě živilo.

I po střetu se svým strýcem tehdy ve Vernu jsem stále chovala jedinou naději do budoucna, jíž jsem se během nekončných let po jeho útoku, které jsem strávila zavřená v domě svých rodičů, držela jako poblikávající lucerny: byla jí vyhlídka na můj případný sňatek. Přiznávám, že když jsem odešla z domu, abych bydlela se svým starším bratrem Markhamem v jeho stísněném bytě poblíž centra ostrova Eylau, pošetile jsem očekávala, že tam zůstanu jen pár nocí, než mě sbalí nějaký bohatý svobodný Tkadlec a udělá ze mě svou nevěstu. Právě takový osud koneckonců potkával jiné hedvábnice mého věku. Zasnoubení Minette Simonové s Claudem Hugem z tkalcovského rodu Hugů plnilo bulvární stránky novin po většinu předcházejícího roku. Povinnost chytře vydávaná za pohádku.

Navzdory tomu, že magie hedvábnic se z velké části omezovala jen na surovou moc skrytou v našich vlasech, samotnou existenci mého druhu považovala většina občanů

Balmooru, zejména mužského pohlaví, za záhadu. Utkané předměty byly ceněny po celém světě, ale stejně jako Tkalci pocházely i hedvábnice pouze z Balmooru, což znamenalo, že zásoby čarohedvábí byly vždy omezené. Byly jsme dívky, ale také jsme byly nejcennější vývozní artikl a nejvzácnější zdroj v zemi. Volný pohyb nepřicházel v úvahu.

Proto před mnoha generacemi přišli Tkalci, aby ten hlavolam vyřešili. Na rozdíl od běžných mužů byli Tkalci obdařeni nadpřirozenými schopnostmi, tak jako hedvábnice – ale zatímco naše moc byla jako troud, odsouzená k rychlému vzplanutí a následnému vyhoření, magie balmoorských čarodějů byla legendární. Jako Elmont Drake, který dokázal jediným slovem vyloučit úrodu z neúrodné země, nebo bratři Mael a Arnaud Moreauovi, schopní libovolně měnit podobu. Pro mágy takového kalibru jistě nebyl žádný problém zvládnout dívku sotva na prahu dospělosti – a tak se před staletími zrodily sňatkové edikty.

Jakmile hedvábnice dosáhla plnoletosti, bylo jí povoleno tříleté období námluv, aby si našla ženicha z řad Tkalců a připoutala se k němu. Když se tak nestalo, byla v den svých jednadvacátých narozenin svěřena do opatrovnictví kláštera. Výměnou za ochranu a podporu získal Tkadlec, kterého si vzala, přístup k jejím vypadaným vlasům, čímž se v podstatě stal jedním z legálních výrobců čarohedvábí v zemi. Tkalcovské rody Balmooru, které s pomocí své magie už tak nashromáždily značné jmění, se díky tomuto novému opatření staly ještě bohatšími. Z hedvábnic se naproti tomu staly nevěsty.

Byla to dohoda stará jako náš národ a z dálky se to mohlo jevit téměř jako romantika. Když jsem žila odloučená v malé vesničce a společnost mi dělala jen moje představivost, rozhodně mi to tak připadalo.

Pak jsem se z Vernu odstěhovala do hlavního města a moje iluze se rázem rozplynula.

Po příjezdu na ostrov mi netrvalo ani čtrnáct dní, než jsem si svůj omyl uvědomila. Zatímco v mém rodišti ze mě absence dívek, jako jsem já, udělala přinejlepším kuriozitu a přinejhorším přítěž, tady v hlavním městě bylo takových dívek až příliš. A nečekané uvedení nové, dříve neznámé osoby na sňatkový trh nebylo důvodem k oslavě. Byla jsem především *konkurence*. Kromě toho jsem byla konkurence bez rodiny či patrona, který by mě ochraňoval, což znamenalo, že jsem byla rychle odhalena jako snadná oběť.

Byť jsem si to přála, nemohla jsem sestrám tu jejich drahost úplně vyčítat. Bez ohledu na to, jak moc jsme toužily po romantice, jsme všechny měly stejný cíl: za každou cenu se vyhnout klášterům a jednadvacátým narozeninám bez manžela. Hedvábnice byly sice vzácné, ale Tkalcí byli ještě vzácnější – a na rozdíl od mého druhu se dar čarodějů dědil, nebyl udělován dle libovůle Závistek jako ten náš, takže existovalo jen velmi málo tkalcovských linií, o které se dalo bojovat. Z prvního plesu, kterého jsem se pokusila zúčastnit, jsem byla vcelku vzato vykopnutá jako liška z kurníku a bylo mi řečeno, že když se tak toužím vystavovat na odiv, mám své zboží prodávat na městském trhu.

Tehdy mě oslovila jistá paní Clemmensová.

Stejně jako já byla i paní Clemmensová hostem na gala-večeru, z něhož jsem byla vykázána – na rozdíl ode mě však byla *pozvaná*. Když mě rukou v krajkové rukavičce chytila za paži, zatímco jsem zahanbeně spěchala pryč ulicí, strnula jsem. Byla jsem přesvědčená, že mě sledovala proto, aby mi uložila nějaký trest, o kterém rozhodly její ovečky.

Nic takového však neudělala. Místo toho mi nabídla práci.

Z pátého patra jsem se pomalu vydala zpátky do vstupní haly hotelu Diplomat. Kdybych šla příliš rychle, hrozilo, že se vrátím do baru a zjistím, že Victor Greaves ještě neodešel – což byla komplikace, které jsem se chtěla pokud možno

vyhnout –, ale když jsem došla ke schodišti do haly, vytáhla postava mého dřívějšího společníka se v hloučku flamendrů dole nenacházela. *Výborně.*

Vklouzla jsem do davu a zamířila směrem k recepci, umístěné na pravé straně ohromné místnosti. Za pultem stál malý, plešatící muž s brýlemi a mžoural na hromádku papírů, které měl rozložené před sebou.

Přistoupila jsem k němu a položila ruku v rukavici na olejovaný povrch pultu. Muž vzhlédl. „Dobrý večer, pane,“ řekla jsem, když zachytil můj pohled. „Měla bych tu mít vzkaz. Od hosta jménem Victor Greaves. Obávám se, že jsem mu nestihla sdělit své jméno, nicméně...“

Odmlčela jsem se a skousla si ret, jako bych se styděla za svůj nedostatek prozíravosti. Srdce se mi sevřelo, když se recepční namísto přívětivého úsměvu, v nějž jsem doufala, zamračil a prstem si posunul brýle po nose, jako by si mě chtěl lépe prohlédnout. Cítila jsem, spíše než viděla, paprsky zapadajícího slunce, které mě hřály na zátylku jako dech predátora. Odolala jsem nutkání vytáhnout si z drdolu pramínek vlasů, abych se ujistila, že nijak neprosvítá jejich záře charakteristická pro hedvábnici.

Přestaň, Lovett. Vždyť sis je právě obarvila. Nepřitahuj na sebe pozornost.

Přinutila jsem se odsunout své obavy stranou. Za poslední rok jsem se naučila oddělovat sama sebe od svého údělu hedvábnice – a upředla jsem svou iluzi tak dokonale, že ani já jsem ji občas nedokázala prohlédnout. Ve chvílích, jako je tahle, jsem si však jasně uvědomovala, co mi hrozí. Jako námrazu na okně jsem před sebou viděla všechny své možné konce: nůž, Tkalce, kláštery.

„Nemějte obavy, slečno,“ ubezpečil mě recepční a mou paniku vystřídal úleva. „Pan Greaves říkal, že vás poznám, až vás uvidím. Požádal mě, abych vás informoval, že mu můžete

psát na pokoj patnáct, a nechal vám tu svůj rozvrh pro tento týden.“ Zašmátral po pultu a předal mi kus tuhého dopisního papíru pokrytý černým škrabopisem. „Máte-li zájem, Diplomát vám s radostí doporučí, jaké pamětihodnosti na ostrově navštívit. Naše divadelní čtvrť je pýchou celého národa, víte...“

Vzala jsem si od něj list papíru a elegantně ho utnula. „To nebude nutné. Je teď u sebe na pokoji?“

Recepční za svými brýlemi zamrkal, zjevně zaskočený mou přímočarostí. „Není,“ odpověděl o vteřinu později, když se sebral. „Pan Greaves před čtvrt hodinou odešel na večeri. Mám mu od vás předat nějaký vzkaz, až se vrátí?“

Sáhl po plnicím peru, které leželo na pultu, ale já jsem zavrtěla hlavou. „To je zatím vše. Děkuji vám.“

Vděčně jsem přikývla, aniž bych čekala na další dotazy, otočila jsem se na podpatku a zamířila zpátky ke schodům, odkud jsem přišla. Když jsem minula květináč se vzrostlou kapradinou na opačném konci haly, zpomalila jsem a letmo se ohlédla směrem k recepci. Obrýlený muž se nyní věnoval jinému hostu. Když jsem viděla, že upírá pozornost jinam, pořádně jsem rozvrh, který mi dal, zmačkala v pěsti a hodila ho do květináče.

Nebudu ho potřebovat.

Vždy mi připadalo jako krutý žert, že nás Závistky obdařily magickou mocí, ale zakázaly nám valnou většinu z ní používat. Pouze Tkalci se učili, jak z našich vlasů upříst čarohedvábí. Dokud jsme se nevдалy, byla pro nás naše moc stejně nepřístupná jako podzemní pramen. Naší povinností bylo udržovat ho čistý a opatrovat ho pro našeho budoucího manžela, ale samy jsme se z něj nikdy nesměly napít.

Přesto jako by nám Závistky udělaly ústupek, když každé hedvábnici dopřály jeden zvláštní talent. Výjimečný magický Um, jedinečný pro každou dívku, nic víc než ekvivalent karetního triku, avšak občas užitečný. Lidová moudrost tvrdila,

že povaha Umu každé hedvábnice je odrazem její duše, jejího nejhlubšího nitra. Během svého nedlouhého pobytu na ostrově Eylau jsem slyšela o dívce, která díky svému Umu vždy našla cestu domů, bez ohledu na to, jak moc se ztratila, a o jiné, která poznala lháře podle zabarvení jeho stínu. Byla to prostá, povrchní magie, která se nemohla rovnat schopnostem Tkalců. Přesto si hedvábnice svých Umů nesmírně cenily. Byla to jediná část našeho požehnání, která patřila jen nám samotným.

Pokud jde o mě, vždycky jsem přemýšlela, co o mně můj Um asi vypovídá. Bohyně mi totiž daly do vínku následující talent: dokázala jsem otevřít jakékoli dveře, ať byly odemčené, nebo zamčené.

Tentokrát jsem se zastavila ve čtvrtém patře. Podobně jako chodba vedoucí k apartmá Pierceových byla i tahle liduprázdná a zapadající slunce malovalo na stěny zářivými odstíny oranžové jako tlumené světlo hořící svíčky. S lehkostí jsem chodbou prošla a zastavila se přede dveřmi se zlatým číslem 15.

Srdce mi bušilo, tep zrychlený očekáváním. Při tom, kolik peněz jsem si svou prací vydělávala, jsem ve skutečnosti neměla potřebu snižovat se k takovému zločinu. Okrádat bohaté, vybírat kapsy mužům, kteří mě svlékali očima, jsem *nemusela*. Ale Sestry mi pomáhají, někdy mě po celém dni pózování a flirtování už nebavilo být hezkým objektem k obdivování.

Někdy jsem ty hezké objekty chtěla vlastnit.

Zhluboka jsem se nadechla, abych se uklidnila, a pak jsem zkusmo zavolala: „Haló? Pane Greavesi?“

Nikdo se neozýval. Pro jistotu jsem zavolala ještě jednou. Pak jsem přistoupila blíž, vzala za kliku a otočila jí.

Dveře se snadno otevřely a odhalily pokoj za nimi.

Jediný problém byl v tom, že uvnitř už někdo byl.

TŘETÍ KAPITOLA

Seděl rozvalený v křesle, žaket měl nedbale přehozený přes opěradlo a buřinku pověšenou na jeho okraji. Navzdory luxusnímu vybavení byl pokoj číslo patnáct poměrně malý – jako nablýskaná kompaktní pokladnice – a ze dveří se vstupovalo rovnou do obývací části, takže jsem se nemohla dívat nikam jinam než na něj. Nezdálo se, že by ho moje vniknutí vyděsilo. Byl otočený čelem ke dveřím a dlouhé prsty měl sepjaté jako v trpělivém očekávání. Jako by na mě celou dobu čekal.

„Ještě jednou dobrý den.“ Victor Greaves nasadil křivý, vítězoslavný úsměv. Aniž odtrhl oči od těch mých, sáhl si do kapsy u vesty a vytáhl buclaté zlaté hodinky, z nichž jako kořen z květinové cibulky rašil řetízek, kterého jsem si předtím všimla. „Pět patnáct.“ Při pohledu na ciferník zamlaskal. „Čekal jsem vás dřív.“

Rázně upustil hodinky zpátky do kapsy a pak pokývl směrem k prahu za mnou. „Víte, ty dveře byly zamčené.“

Plechový, nervózní hlásek v mé hlavě, který začal skučet, jakmile jsem pana Greavese zahlédla, při jeho slovech zavřískal hlasitěji. Instinkt mě nutil utéct, ale když jsem se ho snažila poslechnout, zjistila jsem, že mám končetiny podivně

ztuhlé, jako zajíc, který pochopil, že byl lapen a už se nemůže bránit. *Hni sebou, Lovett*, sykla jsem na sebe v duchu zoufale. *Nestůj tady jako hadrová panenka, dělej něco...*

Ale možná mě držel na místě nějakou zvláštní tkalcovskou magií, protože ať jsem se snažila sebevíc, mohla jsem jen nehybně stát a nechat se pozorovat.

Pan Greaves ve svém křesle povytáhl obočí. To drobné gesto mě nějakým způsobem přivedlo zpátky k sobě a přerušilo paralýzu, která se mě předtím zmocnila. „Opravdu?“ odpověděla jsem spěšně se sotva patrným chvěním v hlase. „To je divné. Otevřela jsem je úplně snadno.“

Zasmál se. „Tím jsem si naprosto jistý.“ Zrychlil se mi tep, protože vstal z křesla a s lehkostí překonal vzdálenost mezi námi. Ruce měl volně zastrčené v kapsách. Když jednu vytáhl a obtočil prsty kolem kulové kliky za mnou, pocítila jsem nával paniky.

„Mám takový pocit, že dokážete otevřít spoustu dveří, slečno Lovett Tamerlaneová,“ pokračoval s pohledem upřeným na mě. „Třeba jedny otevřete i pro mne.“

Cvak. Ozval se ostrý zvuk dveří, které se se zachvěním zavřely, a jejich pevný dřevěný povrch mě nepříjemně tlačil do zad. Dlouhou chvíli setrval rukou na klice, přičemž se mi nepřestával dívat do očí a naše těla byla tak blízko, skoro jako bychom tančili, nebýt té výzvy, kterou jsem viděla v jeho pohledu. Díval se na mě se zkoumavou zvědavostí, jako bychom byli dva protivníci strčení do boxerského ringu a on už předvídal můj další pohyb.

V reakci na to jsem zamrkala a srdce mi nepřestávalo bušit do žeber jako o závod. Skrz opar strachu jsem si všimla, že i když pan Greaves dveře za mnou zavřel, ještě je nezamkl – ačkoli by na tom nezáleželo, ne dívce s mým nadáním –, a znovu mě přepadlo nutkání vzít nohy na ramena, které mi zaplnilo plíce jako voda z rybníku. A přesto... Právě ukázal,

že zná mé jméno. Zná, nebo to tak alespoň vypadalo, povahu mého Umu. Kdybych teď odešla, kdo mi zaručí, že mě nevy-pátrá a nevykouří mě jako myš z hnízda?

Moje myšlenky se rozplynuly, když se pan Greaves náhle posunul blíž a prostor mezi námi rychle mizel jako voda sté-kající do odtoku. Instinktivně jsem se přitiskla ke dveřím – a záhy jsem zrudla, když pustil kliku a ladně ode mě odstou-pil. Otočil se a odkráčel po vysokém koberci, který tlumil jeho kroky, zpátky ke křeslu, v němž předtím seděl.

„Zaujalo vás tohle?“ Posadil se, znovu vytáhl hodinky a po-hrával si s nimi v dlani jako s tlustým zlatým vejcem. Když jsem sebou trhla, uculil se. „Myslel jsem si to. Přišla jste se podívat, co jiného byste mi mohla štípnout, než se vrátím z venku?“

Láskyplně přejížděl palcem po povrchu předmětu, zatím-co si mě měřil pohledem.

„Okrádáte hodně džentlmenů?“

Dívala jsem se mu do očí, teď už s větší odvahou, když ustoupil a za zády jsem měla jistou únikovou cestu. Cokoli jiného mohlo selhat, ale moje schopnost otevírat dveře mě nikdy neklamala.

„Džentlmenů ne.“

Nepatrně zvedl koutky úst. „Aha. Takže jen kradete pro ně.“

Vyndal cosi z druhé kapsy – zachytila jsem jen záblesk bronzového řetízku, jak po mně ten předmět hodil a nechal ho s tichým žuchnutím spadnout na zem. Ztuhla mi krev v žilách, když jsem uviděla, že je to náhrdelník s medailonem, který se otevřel a odhalil pramínek blondatých vlasů, zvlněných a bí-lých jako ústřížky nehtů. Tu bledou pšeničnou barvu jsem po-zнала skoro dřív než medailon, ve kterém byly vlasy uloženy. Přesně takový odstín měla paní Catherine Pierceová.

Ne paní *Pierceová*, opravila jsem se v duchu. Pramen vlasů patřil její dceři Emmeline Pierceové.

A ani ne před hodinou bych přísahala, že je bezpečně na cestě zpátky k ní.

Zvedla jsem oči k panu Greavesovi. „To není vaše.“

Naklonil hlavu, stále usazený ve svém křesle. „Ne?“ opáčil. „Ale mám to u sebe. A věřím, že ještě nedávno jste to měla u sebe vy. Povězte mi, slečno Tamerlaneová, znamená to, že je to vaše?“

Sledovala jsem, jak si líně omotává řetízek svých hodinek kolem pravého ukazováčku, a ten pohyb připomínal odtikávání hodin v tichu. Slovní hříčky a popichování – takže byl ten typ, co si s jídlem hraje, než ho sní.

Fajn. Možná kdybych ho přiměla, aby mě pronásledoval, mohla bych se vytrazit dřív, než si uvědomí, že hra skončila. „To je ale zajímavá teorie vlastnictví,“ odpověděla jsem vyrovnaně. „Je tento hotelový pokoj můj, pane, jen proto, že se v něm momentálně nacházím? Pokud ano, asi vás budu muset požádat, abyste odešel.“

Pan Greaves se bezstarostně zasmál. „Musím přiznat, že jsem byl trochu zklamaný, když mi předtím zaklepal na dveře komorník Pierceových,“ pokračoval, jako bych mu do toho vůbec nevstoupila. „Domníval jsem se, že zrovna vy si budete uvědomovat, jak lacino si lze zoufalé lidi koupit.“

Opřel se do křesla a zvědavě si mě prohlížel.

„Zajímalo by mě, kolik vám Catherine Pierceová zaplatila za to, abyste zcizila důkaz o románku její dcery. Sedmdesát keprů? Osmdesát?“ Zamlaskal. „Kdyby to bylo víc než osmdesát, určitě byste přišla oblečená v něčem elegantnějším.“

Ztuhla jsem, když řetízek hodinek v jeho rukou zlověstně znehybněl. Takže věděl nejen o mém Umu, ale i o všem ostatním. Úplně o všem. Kousla jsem se zevnitř do tváře a zuřivě si spílala. Neměla jsem Guillaumovi věřit, ale jako vždy jsem se domnívala, že citlivá povaha mé práce ho přiměje k poctivosti. Byla to ta samá nejistá dohoda, pod níž jsem žila od

chvíle, kdy mě paní Clemmensová poprvé oslovila na ulici, poté co mě vyhodili z plesu, kterého jsme se obě účastnily, a nabídla mi, že mi zaplatí, pokud z domu vyděrače ukradnu důkazy o zpronevěře jejího manžela. Samozřejmě se je pokusili získat zpátky jinými způsoby – většina mých klientů zkusila, co se dalo, než přišli za mnou –, ale ten muž odmítal přistoupit na nižší úplatek, než byla jeho požadovaná cena, a jeho zámky byly pevné. Bez klíče se jeho dveře nedaly nijak otevřít.

Tady jsem přišla na řadu já. Protože jsem se dostala i tam, kam jiní nemohli.

Teď se však zdálo, že jeden z mých bývalých klientů podlehl. Který z nich to byl? To by mě tedy zajímalo. Nebo mě možná zaprodala sama paní Pierceová. Viděla jsem v duchu její tenké rty a rysy věčně zkřivené nelibostí. Dávalo by to smysl. Působila jako žena, která je ochotná odrážet hříchy své i svého potomstva na druhé jako nějaké zlovolné zrcadlo.

„Pokud mě chcete zatknout,“ řekla jsem panu Greavesovi s předstíraným sebevědomím, „byla bych raději, kdybyste se do toho pustil.“

Znovu nasadil ten křivý úsměv, jako háček na ryby, a tentokrát koutek úst povytáhl o něco výš. „Nehodlám vás zatknout,“ odpověděl vyrovnaným tónem. „Prostě vás chci poznat.“

Z nějakého důvodu si mi tahle odpověď líbila ještě méně. „Zdá se, že už toho o mně víte spoustu.“

„Nedokončíte tu větu slovy ,a já o vás přitom nevím skoro nic‘?“ Naklonil hlavu doleva a schoval hodinky zpátky do vesty, pryč z dohledu. „Nebo nejste zvědavá?“

Přimhouřila jsem oči. „Promiňte, pane, zdá se, že jsem zapomněla svou repliku. Možná kdybyste mi dal scénář, lépe bych porozuměla své roli v tomto rozhovoru.“

Na to si pobaveně odfrkl a sklopil zrak směrem ke svému klínu. Ten pohyb mi nějakým způsobem připadal jako uzná-

ní, jako bychom dokončili kolo jakéhosi podivného turnaje, kterého jsme se účastnili, a on připustil porážku. „Chytré,“ řekl tiše. „Taky mě to předtím v hale napadlo.“

Minuta uplynula v tichosti: on jako by byl ztracený v myšlenkách a já jsem se snažila vzpamatovat z matoucího pocitu uspokojení, který mi při jeho komplimentu projel tělem. V duchu jsem se otřásla, zatímco se pan Greaves posunul ve svém křesle dopředu a položil obě nohy pevně na koberec.

„Mám přítele,“ ozval se náhle, až mě jeho hlas polekal. „Budeme mu říkat Evans. Trochu problémový člověk, ale je s ním legrace, znáte to. Vždycky ho zajímalo, jak se jeho matce podařilo získat důkazy o tom, že pije, ačkoli přísahal, že přestal. Říkal, že na něj musela poslat hedvábnici, aby ho špehovala, protože si dával velký pozor, aby svůj zlovyk udržel v tajnosti.“ Věnoval mi úsměv, v němž byly emoce tak chladné a vědoucí jako pár očí ve tmě. „Můj přítel těmi tvrzeními samozřejmě nikdy nic nemyslel... Představte si jeho reakci, kdyby se dozvěděl, že na nich něco bylo.“

Nehnula jsem ani brvou, oči upřené do těch jeho, zatímco srdce mi v hrudi dál bušilo. Co po mně chtěl? Přišel za mnou kvůli svému příteli, tomu Evansovi? Chtěl se za něj pomstít?

„Musíte mi prominout mou předchozí kritiku,“ pokračoval pan Greaves, když jsem nic neřekla. „Když pomínu vaše nešťastné rozhodnutí vložit důvěru do komorníka Guillaumea, ukázalo se, že není úplně snadné vás vystopovat.“ Zvedl bradu výš a zamračil se, jako by ho napadla nová myšlenka. „Mimochodem, co používáte na vlasy? Listy purpuroplodky?“

Zamrkala jsem nad tou změnou tématu. „Odvar z ořešáku.“

„Odvar z ořešáku,“ zopakoval zamyšleně. Znovu se culil a to mě dráždilo – to, jak na mě pohlížel jako na nějakou natahovací hračku, jako by mu tohle všechno, samotná moje přítomnost, připadalo hrozně zábavné.

Najednou jeho výraz zmizel, jako by vycítil moje myšlenky. „Nejsem si jistý, jak dlouho se na ostrově Eylau zdržujete,“ řekl vyrovnaně. „Žije tady druh ptáka zvaný lyrochvost.“ Povytáhl obočí. „Znáte ho?“

Když jsem si uvědomila, že čeká na mou odpověď, zavrtěla jsem hlavou. *Ne.*

„Lyrochvosti jsou mistři v napodobování,“ doplnil pan Greaves nápomocně. „Přežívají díky tomu, že imitují tvory, kterými nejsou. Vy jste evidentně hedvábnice, a přesto vynakládáte velké úsilí, abyste předstírala opak – nenašla jste si žádného manžela, nezískala prestižní postavení.“ Opřel se lokty o kolena a položil bradu na sepjaté ruce. „Proč lžete, lyrochvostko?“

Jeho pozornost mě znervózňovala, ale kdybych se odvrátila, bylo by to skoro totéž, jako bych se mu podvolila. „Možná nejsem typ na vdávání, pane.“

Pokýval bradou položenou na propletených prstech. „Možná nejste tak dobrá lhářka, jak si myslíte.“

Zrudla jsem, jako by mi vyletěla horečka, nečekaně a zcela, jako bych se najednou ocitla na slunci: odhalená. „Nevyrostla jsem v bohatství,“ slyšela jsem se připustit a samotnou mě překvapilo, když jsem si o vteřinu později uvědomila, že říkám pravdu. „Když jsem se přistěhovala na ostrov, pokusila jsem se udělat to, co jste nadnesl – vstoupit do vyšší společnosti a sehnat si manžela Tkalce.“ Odkáslala jsem si. „Místní ženy mi neváhaly dát najevo, kde je moje místo.“

Pan Greaves mou odpověď přijal bez reakce. „A to maskování?“ nadhodil. „Většina dívek vašeho druhu si vlasy před sňatkem zakrývá, ale ještě jsem nepotkal žádnou, která by byla ochotná si je upravovat jako vy.“

„Přistoupila jsem k tomu krátce poté, co se ukázalo, že na sňatkovém trhu pro mě není místo,“ odpověděla jsem. „Když poklad chráníte, naznačujete tím jeho cenu. Já ho raději úplně vymažu, abych nelákala ty, kdo by ho chtěli ustríhnout.“

Na to pan Greaves tiše zamručel. Z tohohle projevu soucitu – lítosti – se mi chtělo skřípat zuby. „Nevyrostla jste tedy mezi takovými, jako jste vy?“ zeptal se. „Mezi jinými hedvábnicemi?“

Zaváhala jsem, když mě zaplavila vlna vzpomínek: Neko-nečná stáda ovcí, nad jejichž vlnou pokrytými hřbety se chladně tyčí tísnivá masa hor. Provinilý úsměv mého strýce, kterým mě zdravil, jako by se předem omlouval, když jsem mu otevřela dveře. Šepot prostoru, který se mezi námi vždy objevil, když jsme byly s matkou v místnosti samy.

„Ne,“ vymáčkla jsem ze sebe.

Následovalo další *hmm*, tentokrát delší a závažnější než to první. „A kdybych vám řekl, že existuje způsob, jak se dostat do vyšší společnosti, o níž jste se zmínila,“ řekl pan Greaves opatrně, „zajistit si manželství, které se vám doposud nepodařilo uzavřít... Měla byste zájem?“

Ztuhla jsem a sevřela jsem pevněji svou kabelku, kterou jsem stále držela u boku. *Způsob, jak se dostat do... vyšší společnosti.* Příval touhy, který jsem při jeho slovech pocítila, se nedal popřít, a přesto... Co tím svým prohlášením mohl myslet? Vzhledem ke zločinům, které jsem pro své klienty spáchala, jsem si byla jistá, že mě zpátky do svých společenských kruhů nepřijmou, stejně jako by vrah nepoužil svou zakrvácenou zbraň k tomu, aby naservíroval dort k čaji – bylo to příliš inkriminující. A i kdyby mě nějakým zázrakem hned neodmítli, pořád tu byla ta skutečnost, že je v Balmooru jen omezený počet Tkalců a až příliš mnoho hedvábnic, které se o ně ucházejí. Můj život od příjezdu na ostrov Eylau nebyl nijak oslnivý, ale díky obarveným vlasům a nenápadnému chování jsem měla šanci, byť nevelkou, že až dosáhnu jednadvaceti a přijde čas poslat mě do kláštera, vláda mě přehlédne. Pokud se svého maskování zbavím a budu se prezentovat jako hedvábnice, přijdu i o svou šanci.

Pan Greaves mě beze slova pozoroval ze svého křesla, do nějž se znovu uvelebil. Už asi podesáté během našeho setkání mě napadlo, jestli bych neměla utéct. Dveře mi lákavě dýchaly na záda, jen čekaly, až se po nich natáhnou a otevřou je. V jeho chování však bylo něco, co mě zaráželo. Prsty měl ovinuté kolem područek, jako by očekával mou odpověď. Pod tenkou lhostejnou slupkou, kterou se pokusil překrýt své rysy, měl upřímně dychtivý výraz.

Připadal mi nervózní – ba zoufalý. Jako by se jedna jeho část obávala mé odpovědi stejně jako já jeho.

„Nejsem si jistá,“ řekla jsem konečně. „Asi bych o té nabídce musela vědět víc. A taky o tom, kdo mi ji předkládá.“

Zdalo se, že ho moje odpověď uspokojila – pan Greaves uvolnil ramena, jako by vypustil zadržovaný dech. „Nechcete si sednout?“ zeptal se rázně a ukázal na luxusní vínovou pohovku přisunutou ke stěně po jeho levici. Když jsem zaváhala, povzdechl si. „Patová situace je u konce, slečno Tamerlaneová,“ prohlásil bez emocí. „Zcela zřejmě nemám v úmyslu vás zatknout a zaujal jsem vás, jinak byste už odešla. Oba jsme vyložili karty na stůl a předstírat opak je únavné.“ Znovu pokynul směrem k pohovce, tentokrát úpěnlivěji. „Prosím.“

Ještě minutu jsem setrvala na prahu a zvažovala, zda ho odmítnout. Na druhou stranu měl pravdu. Stát si za svým nedávalo smysl, když jsem vzala v potaz, že vůbec *stojím*, místo abych utíkala.

Zdráhavě jsem přešla k pohovce a posadila se. Zabořila jsem se do pohodlných a neuvěřitelně měkkých polštářů. Snažila jsem se nezasténat nad tím malým projevem přepychu, který na mě po hodinách na nohou zapůsobil jako uklidňující balzám.

Teprve když jsem se pořádně usadila, pan Greaves znovu promluvil. „Moje příjmení není Greaves,“ řekl ze svého místa. „Jmenuji se Lear.“

Při jeho slovech jsem se napřímila. Od té doby, co mě vyhodili z mého prvního a jediného plesu, jsem se nenamáhala učit se jména mnoha balmoorských bohatých a mocných. Některým se však nedalo vyhnout a mezi ně patřilo i to, které právě zmínil. *Lear*. Jako...

„Jako Reginald Lear?“ zeptala jsem se nahlas. „Ten tkalcovský politik?“

Přikývl. „Můj otec, ano,“ odpověděl – poněkud zahořkle, jak jsem si povšimla. „A já jsem Eliot Lear, jeho syn.“

Jeho syn. Z toho prohlášení se mi zatočila hlava, jako bych spatřila okraj srázu, kterého jsem si předtím nevšimla. *Syn Reginalda Leara, toho politika*. Pokusila jsem se oloupit jediné žijící dítě jednoho z nejmocnějších mužů v celém Balmooru, chtěla jsem mu štipnout *řetízek kapesních hodinek*, jako by byl obyčejný prostopášník, kterého bych mohla ošidit. *Lo-vett, ty jedna hlupačko*.

Silně jsem se kousla zevnitř do tváře a pozorovala jsem chlapce usazeného vedle mě novými očima. Teď když jsem věděla, co hledat, bylo snadné zahlédnout v něm stopy jeho otce: Barvu kůže a také barvu očí nejspíš zdědil po matce, ale jeho silný, rovný nos a výrazné lícní kosti téměř přesně odpovídaly rysům, které jsem viděla vyobrazené v nesčetných novinách. Není divu, že u sebe měl utkaný předmět, když předtím upoutal mou pozornost. Pro syna takového muže, jako je Lear, musela být taková věc pouhou cetkou – magickou hračkou z přetékající pokladnice.

Ze zhruba třiceti tkalcovských rodů, které v Balmooru v současnosti působily, si převážná většina držela od nestálého světa politiky odstup – některým, jako například Moreauovým, připadalo podlézavé chování politiků nevkusné, jiní byli zkrátka příliš bohatí, než aby se zajímali. Zákony našeho národa však čarodějům ve vládnutí nijak nebránily a z těch Tkalců, kteří se veřejné služby ujali, nebyl nikdo tak prominentní – ani

kontroverzní – jako Reginald Lear. Svou současnou funkci radního v balmoorském Ctnostném parlamentu zastával ještě předtím, než mě moje matka čekala, ale to samo o sobě nebylo neobvyklé. Ne, šeptanda kolem Learů měla jen málo společného s Reginaldovými deklarovanými záměry – a mnohem víc s tím, kdo je možná stanovoval.

Byla to mocnější a tajuplnější síla, jíž radní sloužil pouze jako prodloužená ruka natahující se ze tmy, zatímco zbytek jejího těla zůstával skrytý šeru.

Learovi navíc neblaze prosluli ještě něčím jiným, o čem jsem věděla. Nedávným, mnohem tragičtějším skandálem.

„Pan Eliot Lear,“ zopakovala jsem a poválela to jméno na jazyku. Už jen vyslovit ho nahlas působilo nebezpečně, jako by při jeho zaznění přelétlo Reginaldovo velké oko přes celé město až k místu, kde jsem seděla. „Těší mě. Povězte mi, ví váš otec o vaší zálibě zamykat se s mladými dámami bez doprovodu v hotelových pokojích, pane Leare?“

Pan Greaves – *ne, Lear*, opravila jsem se v duchu – se nad mou otázkou zamračil. „Ty dveře nejsou zamčené,“ řekl a pokynul bradou ke vstupu do pokoje. „Oba víme, že i kdyby byly, stejně by vás nezadržely. A ne,“ pokračoval po krátké pauze. „Neví.“

Jeho pohledné rysy v tu chvíli potemněly, nebo to možná byla jen hra světla, které zešedlo a zesláblo jak přízrakem večera, tak návratem odpoledního deště. Zatímco jsme mluvili, kapky vody začaly zvonit o parapety a teď se rodící se bouře vrhala proti sklu, jako by nás prosila, abychom ji pustili dovnitř. V našem hlavním městě to byl vcelku běžný zvuk, až tak, že když pokojem otráslo zadunění hromu, sotva jsem sebou trhla. Místní legenda pravila, že ostrov Eylau kdysi vůbec nebyl ostrovem, dokud nebesa zemi kolem něj nezaplavila a neproměnila ji v moře.

„Mou rodinu tedy znáte?“ zeptal se Eliot a přitáhl mou pozornost zpátky k sobě. „Víte, kdo jsme?“

Přikývla jsem a pak promluvila, když bylo zřejmé, že očekává víc. „Váš otec už skoro dvacet let slouží ve Ctnostném parlamentu,“ odpověděla jsem Eliotovi přes šumění deště. „Patří vám jedno z nejznámějších příjmení v zemi – samozřejmě že vás znám.“

Moje odpověď byla pravdivá, ale místo aby ji přijal, uchechtl se. „Politická odpověď pro politikova syna,“ odtušil provokativně. „Kvůli mně ale nemusíte svá slova cenzurovat, slečno Tamerlaneová. Z vašeho výrazu poznám, že toho víte mnohem víc. Jen mluvte.“

Zachytila jsem spodní ret mezi zuby a pak ho zase uvolnila. Moje vlastní zdrženlivost mě rozčilovala, ale nechtěla jsem mu to dávat ještě víc najevo. Nehledě na cenzuru bylo evidentní, že se ze mě Lear mladší snaží něco vytáhnout – ale kterou část rodinné historie chtěl, abych odhalila? V myšlenkách jsem se opět vrátila k posledním drbům, které jsem zaslechla, k historkám, které hlavní město obletěly krátce po mém příjezdu loni v létě. Pokud byl chlapec sedící vedle mě skutečně Reginaldův syn, pak to také znamenalo, že byl její bratr... Ale ne. O tom se určitě bavit nechtěl.

Nakonec jsem zvolila bezpečnější cestu. „Říká se... Jsou tací, kteří tvrdí, že je váš otec – spolu s celou vaší rodinou – oddaný Bastianu Alairovi, kterému se přezdívá Král Tkalců,“ připustila jsem. „Prý je váš otec jen jeho loutkou, maskou, kterou nosí, když se odváží vyjít na veřejnost. A...“ odmlčela jsem se. „Slyšela jsem, že vy sám jste vyrůstal po boku Bastianova syna, Noého Alaira. Děvčata ve městě říkají, že jste v podstatě bratři.“

Zatímco jsem mluvila, Eliot mě tiše pozoroval. Když jsem skončila, napjatě jsem očekávala jeho hněv – on však jen se znaveným výrazem přikývl. „To všechno sedí,“ odpověděl. „Ačkoli podle mého názoru je můj otec příliš slabý i na to, aby se dal označit jako loutka. Možná červ.“ Zamračil se,

zaryl nehtem u palce do čalounění křesla a pak obrátil pozornost zpátky ke mně. „A jeho druhé dítě – moje mladší sestra Ophelia?“ naléhal. „Slyšela jste o ní něco?“

Před očima mi probleskl tučně vysázený titulek, zlověstný a černý jako dehet: DCERU RADNÍHO SI VZALO MOŘE. Následovaly obrázky, ilustrace ostrých skal a velkolepého kamenného domu s výhledem na útesy, podobizna dívky s pěknou tváří vyvedená úhledným modrým inkoustem. *Nevěsta z oceánu*, nazýval ji bulvár. O ničem jiném moji klienti minulý rok nemluvili. Dokonalá hedvábnice, z níž se stal odstrašující příklad.

A zdálo se, že je teď také středobodem mého setkání s jejím bratrem. *Ophelia*.

„Méně, ale ano,“ odpověděla jsem a nebyla jsem si jistá, kam ten rozhovor směřuje. Utopený v šeru vypadal pozlacený hotelový pokoj najednou neutěšeně, stísněně a přeplněně, jako bych měla už dávno odejít. „Byla to hrozná nehoda – četla jsem o tom v novinách. Upřímnou soustrast.“

Eliotovo uchechtnutí vyznělo posměšně. „Soustrast,“ zopakoval, zatímco si mnul čelist. „Jak sterilní – děkuji. Mluvíte s veškerou grácií svých kolegyně hedvábnic, přestože tvrdíte, že žádnou z nich neznáte.“

Tu jízlivou poznámku jsem ignorovala. „Ophelia byla taky hedvábnice. Mluvila jako já?“ zeptala jsem se, abych nás nasměrovala zpět k tématu. V Eliotově ostré reakci byla nálado-
vost, která se mi ve srovnání s jeho dřívějším klidným vystupováním nelíbila. Zdálo se, že ji vyvolala otázka jeho sestry a nyní visela ve vzduchu, připravená se vznítit.

Neměla jsem v úmyslu být poblíž, až se tak stane.

„Ophelia mluvila jako náš otec, takže ne,“ odpověděl Eliot. „Už je to skoro rok, co umřela. Na Fortblanche, panství Bastiana Alaira, těsně před plánovaným výběrem nevěsty pro jeho syna.“ Obrátil pohled zpátky ke mně, téměř líně. „Před-

pokládám, že víte, o čem mluvím. O soutěži známé jako Hrdosil.“

Pod kůží jsem ucítila štípnutí, jako by mě píchla jehla. Snažila jsem se udržet neutrální výraz, ale uvnitř se mi zrychlil tep. I když jsem poslední rok žila na okraji dobré společnosti ostrova Eylau, některá témata se šířila tak daleko, že se dostala až k mým uším – a tohle uchvátilo hlavní město jako horečka.

Vybavila jsem si příval zpráv v novinách, zvěsti o deseti hedvábnicích vybraných Králem Tkalců, aby soupeřily o ruku jeho syna, a desítkách odmítnutých.

„Vím,“ odpověděla jsem. „Já sama jsem však neměla to štěstí, abych dostala pozvánku.“

Eliot se odmlčel a pak se pomalu podíval zpátky na mě. „Co kdybych vám ji teď dal?“

Na okamžik jsem nebyla schopná slova. „Co prosím?“

„Pozvánku na Hrdosil,“ objasnil s klidem – opět vyrovnaný, jako by předchozí emoce byla jen letmý vánek. „Říkala jste, že vás loni nevybrali. Tak vám nabízím, že vás vyberu.“

Srdce mi teď bušilo velmi rychle a moje myšlenky na útěk byly téměř ty tam. „Já... To je nemožné,“ odvětila jsem nejistě. „Soutěž už je dávno ukončená. Jak jste sám právě uvedl, přerušili ji loni dřív, než mohla být vyhlášena vítězka. Aby uctili památku vaší...“ Odmlčela jsem se. Z nějakého důvodu jsem se před ním zdráhala zmínit Opheliinu smrt, abych nezapálila oheň, který bych nedokázala uhasit.

„Přesně tak,“ vložil se do toho Elliot a zamračil se. „Byla pozastavena bez nevěsty – a tím pádem se nikdy skutečně neuzavřela. Letos bude soutěž pokračovat.“

Potřebují hedvábnici, která by zaplnila volné místo po mé sestře,“ pokračoval, než jsem mu stihla položit další otázku. „Můžu zajistit, abyste tou dívkou byla vy. Samozřejmě bychom vám museli vymyslet pseudonym a nemohla byste dál krást –

přínejmenším dokud budete na Fortblanche. Neškodilo by vám ani pár lekcí etikety...” Svrátil obočí, jako by si v duchu odškrával položky.

Sotva jsem ho slyšela. Brada se mi samovolně otočila zpátky k deštěm zmáčeným oknům, jež byla kvůli bouřce neprůhledná jako temná zrcadla. Ačkoli jsem ho neviděla, věděla jsem, že někde za nimi stojí majestátní dům s věžičkami, který na nás shlíží z nejvyššího vrcholu ostrova Eylau: Fortblanche, legendární sídlo Krále Tkalců.

Alairové technicky vzato samozřejmě nebyli o nic víc královského rodu než já sama. I když byli mocní, byli to Tkalcí jako všichni ostatní. Ve skutečnosti však byli díky pověstem, které tuhle samotářskou rodinu obklopovaly, zcela svébytní. *Řemeslníci ve službách Alairů dokážou utkat hodiny, které vracejí zpátky čas. Alairové stojí za polovinou zboží na černém trhu – ne, oni černý trh vlastní. Bastian Alaire nahlíží lidem do mysli jako do studny. Král Tkalců zná vaše nejpokleslejší tužby i vaše nejhorší obavy.* Fám kolovala celá spousta. Loni se však objevila jedna, která všechny ostatní předčila: ta o Hrdosilu Krále Tkalců.

Nedokázala jsem si vzpomenout, kdy přesně jsem o něm slyšela poprvé. Povědomí o soutěži se podle všeho šířilo postupně, jako jarní tání, takže než se zpráva dostala až ke mně, událost už začala. Zpětně jsem si uvědomila, že první drby se objevily několik týdnů před osmnáctými narozeninami Noého Alaira – zvěsti o tom, že se sám Král Tkalců chystá na počest plnoletosti svého jediného dítěte uspořádat ples, jenž nemá obdoby. Největší pozornost budilo deset dívek, které obsadily prestižní místa vyhrazená pouze pro ty nejnadějnější hedvábnice z celého národa, přičemž každá z nich byla pečlivě vybrána, aby soutěžila o jedinou cenu: šanci stát se nevěstou budoucího dědice. Podrobnosti o průběhu znala většina, s výjimkou těch pár pozvaných, jen z doslechu, ale povídalo se, že vybrané

dívky budou během deseti dní procházet zkouškami, budou vzájemně porovnávány a postupně vyřazovány, až zůstane jediná, která bude během vrcholného večera celé akce korunována vítězkou a snoubenkou Noého Alaira.

Příležitost připoutat se, a to nerozlučně, k nejmocnější rodině v zemi. Život v bohatství a prosperitě, s prstýnkem na prstě, který byl jako kulka mezi pozorné oči klášterů. Byl to únik jako žádný jiný – takový, který v loňském roce roznítil srdce každé hedvábnice, nejen v hlavním městě, ale i v celém Balmooru. Proces, jakým mělo být těch deset dívek vybráno, byl záhadou stejně jako soutěž samotná a ta nejasnost zpočátku vedla k pocitu nekonečných možností. Jakákoli činnost, i tak všední jako procházka na trh, mohla být konkurzem. Zástupci Bastiana Alaira mohli být kdekoli, hledat v nejzapadlejších uličkách záblesk perly v šeru a čekat, až ji budou moct vytáhnout na světlo.

A pak, právě když se hysterie blížila svému vrcholu: náhlá smrt Ophelie. Jediný incident a bylo po soutěži, skončila, zatímco my venku jsme stále čekali, až začne.

Během následujícího roku se stíny kolem akce jen prohloubily. Objevovaly se zprávy o průběhu od těch, kteří byli údajně přítomni, a záhy je jiní popřeli nebo odhalili jako falešné. Zdálo se, že se hosté Krále Tkalců rozhodli pohřbít pravdu o Hrdosilu spolu s Ophelií. Do dnešního dne zůstávala totožnost devíti přeživších dívek anonymní: prázdné tváře na rozmazaném plátně navzdory pokusům celého národa namalovat jejich portrét.

A přesto jsem právě dostala přesně tu samou pozvánku, po níž tolik dívek mého druhu před rokem toužilo. Příležitost zažít na vlastní kůži tu záhadu, kvůli které by jiní lhali, kradli – možná dokonce vraždili –, aby ji rozluštili.

Ale i když jsem s Eliotem Learem mluvila jen jednou, neřádkal mi jako dobročinný typ. Tak proč mi ji nabízel?

A kde v tom všem figurovali muži, kteří byli u zdroje těch zvěstí, tedy Alairové?

Zeptala jsem se na to Eliota. Když jsem to udělala, uculil se a uvelebil se v křesle.

„Povězte mi, co jste se dozvěděla z novin,“ řekl s autoritativním mávnutím ruky. „O tom, jak moje sestra zemřela.“

Zase Ophelia. „Psalo se, že spadla z vrcholu sídla Krále Tkalců, Fortblanche,“ odpověděla jsem. „Byla bouřka – zřejmě uklouzla a ztratila rovnováhu. Pár smělejších bulvárních plátků tvrdilo, že byla opilá.“

Eliot zamyšleně přikývl. „Je pravda, že spadla,“ odvětil. „Ale neuklouzla. Ophelii někdo zabil.“

Vytřeštila jsem oči. Venku dál zuřila bouře, jako v záchvatu žalu. „Zabil?“ zopakovala jsem pochybovačně. „Kdo?“

„To je právě to, co bych chtěl, abyste zjistila.“ Eliot se náhle naklonil dopředu a sepjal si ruce v klíně. V jeho chování byla nová, horečná energie, dychtivost, jako by celá naše dosavadní konverzace byla v jeho očích jen únavnou předzvěstí, která neodvratně vedla k *tomuhle*.

„Moje sestra měla Um – dar, jako je ten váš,“ řekl rázně. „Říkala tomu intuice. Náš otec to nápadníkům podával jako prorocký talent. Dokázala... *vycítit*, že se něco stane, tak jako jiní třeba cítí ve vzduchu déšť.“ Jeho propletené prsty se napjaly, jako by se snažil potlačit nějakou vzpomínku. „Noc předtím, než odešla na Bastianovu soutěž, se ti dva pohádali,“ pokračoval. „Ophelia otci řekla, že měla předtuchu – nade vší pochybnost věděla, že pokud se odváží vstoupit do sídla Alairů, zemře tam.“

Venku se obloha krátce rozsvítila do běla: projel jí blesk, jako důrazný tah perem podtrhující jeho slova. Když ustoupil, hotelový pokoj se zdál ještě temnější než předtím.

„To je... neblahé,“ řekla jsem opatrně. Slova ze mě lezla pomalu, jako by roztávala ze zimního mrazu. „Smrt však nutně